Porto opłacono ryczałtem

Ч. 46 (429). Неділя, дня 13. падолиста 1927 Рік IX.

Адреса Редакції і Адміністрації „Український Голос“ Перемишль, Побереже ч. 1.

Конто П. К. О. в Варшаві № 142.807. передплата в краю виносить 10 зол. річно, 5·50 зол. піврічно, 3 зол. чвертьрічно. В Чехії квартально 18 ч. к. (передплату в Чехословаччини складатина конто Адм. „Укр. Голосу“ в Zivnostenska Banka v Praze). Для Франції 60 фр. річно, для Америки 2½ дол. річно.

Ціна прим. 25 с.

Редактор приймає щодня від год. 1½—2½. рукописів Редакція не звертає, неоплачених писем не приймається.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орґан.

Тарифа оголошень за текстом за 1 вірш міліметровий одно шпальтовий (сторона має 6 шпальт анонсових) 0·24 зол. пол для дрібних промисл. укр. інстит. 0·16 зол. п. Дрібні оголошення по 0·15 зол. п. за слово, найменше дрібне оголошення 1 зол. п., для шукаючих праці подані безпосередно до Адм. по 0·10 зол. п. за слово Оголошення в тексті 150% дорожші, на першій стороні 300% дорожші. Рахунки платні і заскаржальні в Перемишлі, а замовляючий анонс вже тим самим без застережень годиться на це.

На бездоріжжю...

Німецькі часописи з одушевленням стверджують, що німецьку молодь охопив нечуваний перед війною патріотично-національний підйом. І отсе є цінний здобуток війни для Німців. А оден з часописів про це пише так: „Думаючий чоловік, що вміючим дивитись оком слідить за подіями повоєнного часу, мусить ствердити, що всесвітна війна, якої криваві сліди лишились до нинішного дня, побіч великого нещастя спричинила також дещо корисне. Тим корисним є велика думка „молодо-німецької культурної спільноти“. І з радістю стверджує цей часопис, що цей руй охопив всю німецьку молодь.

Як на склоні Наполеонських воєн, так і по верзальськім договорі, який споневіряв німецьку гордість національну — перша спалахнула німецька молодь і то особливо в тих краях, які увійшли в склад чужих держав. Ця молодь підняла високо прапор „молодонімецької культурної спільноти“ (der jungdeutschen Kulturgemeintschaft). Спільний р[illegible] мова, культура, спільні звичаї і обичаї зєдинили німецьку молодь всіх країв. І свободолюбний, творчий німецький дух, уособлений молодю, переходить нині всі краї, де мешкають Німці, і будить народну свідомість тих Німців, що віддалившись від рідного пня, збайдужніли до всего, що рідне.

Цей молодонімецький рух огортає всіх тих, що забули говорити по німецьки, а навіть і тих, що не вчились рідної мови, бо їх батьки і діти вже говорили анґлійською чи иншою якоюсь мовою. Як приклад наводять німецькі ґазети — Німців в американськім стейті Пенсільвенії. Коли перед війною піднесено там клич урядової мови німецької і відповідний внесок прийшов під наради сойму, то цей внесок провалився німецькими голосами. Так були тамошні Німці замериканізовані. Нині обставини змінились. Німці під впливом молодонімецького руху обновились і утворили в Америці такі могутні орґанізації, які стають до боротьби з могучим урядом Зєдинених Держав Америки. Згадатиб тільки товариство Штейбена (Steubengesellschaft), яке поборює звісний репараційний плян Доса.

Всюди німецька молододь зорґанізувалась в „Jungdeutsche Kulturgemeinschaft“, до якої то орґанізації належить молодь обох полів, без ріжниці віри і соціяльного становища, т. є. молодь академічна, робітнича і селянська. Гарні і благородна ціль цеї орґанізації — нести світло німецької спільноти всюди, де національна свідомість дрімає або зовсім вигасла. І вертають до німецької народности всі ті, яких дотепер уважано пропавшими.

І для українського народу війна принесла страшне лихо літтє. Здавалобся, що і в нас подібний рух захоплює всю нашу молодь. Та так воно не є.

Правда, наша молодь жиє в невимовно тяжких обставинах матеріяльних — особливо академічна молодь, яка звичайно є дріжджами подібних рухів. Перед нашою академічною молодю замкнені двері високих шкіл. А та молодь, яка густо-часто з дізнаним упокореннєм переступила поріг до високих шкіл, живе серед незвичайно тяжких обставин — в нужді і голоді. Мабуть це лихоліття і підтинає крила нашій молоді до того лету, який відбуває німецька молодь.

Але українська молодь ніколи не роскошувала. І перед війною нужда і голод були невідступними єї товаришами. А все таки наша молодь передвоєнна вносила в народ те, що тепер вносить німецька. На жаль, тепер цего якось не видко.

Ріжні є причини цего і їх в одній статті уняти неможливо. Але мабуть одною з тих причин є те, що одна, і то поважна часть молоді, пішла за чужими кличами, які суперечать з тим всім, що виписала німецька молодь на своїм прапорі. В слід за цим у нас замісць української культурної спільноти піднесено клич клясової боротьби. А що тих кляс у нас нема — тож піднесено клич боротьби зі всім, що українське, національне. Як приклад нехай послужить отся подія.

Що року на Підлисецькій горі відбувається всенародна урочистість, посвячення памяти обновителя галицької України — Маркіяна Шашкевича. В найблизчім від Підлися осередку — в Золочеві утворено і цего року окремий комітет для улаштовання цего свята. Цей комітет запросив до участи всі орґанізації в краю. Таке запрошеннє одержала і академічна молодь Золочівщини. Як прилюдно оповістив голова згаданого комітету, п. Бучацький в ч. 44 нашого часопису — золочівська молодь на своїм повітовім зїзді заявила, „що єї приналежність партійна не дозваляє на участь там, де є попи і хоругви“. І участи не взяла...

Смутком навіває душу кождого Українця ця молодеча ухвала — тим більшим смутком, коли подумати, що німецька молодь духом ідеалізму взноситься понад партійною ворожнечею і молодечим одушевленням пориває за собою маси і старшу ґенерацію, а наша молодь тратить час на ялову дискусію, чи взяти участь у всенароднім святі, а врештірешт виносить повисшу ухвалу.

„Попи і хоругви“ — отсе перешкода! Боротьба з „попами і хоругвами“ — це в частині нашої академічної молоді (в Золочівщині мабуть у всеї молоді!) нині боєве гасло. А прецінь сам Маркіян був „попом“. І отсе саме, що нашим обновителем в галицькій волости був священик, є найкращим доказом, що наше духовенство сповнило у нас високу культурно-національну місію. Історія нашого культурно-національного руху в Галичині першої половини XIX в. мусить це піднести, без огляду на це, чи воно подобається золочівським молодцям, чи ні.

І от яка ріжниця між теперішною а передвоєнною молодю. Бо коли передвоєнна молодь в таке свято вносила молодечий ентузіязм, коли своїм благородним ідеалізмом вливала віру і надію в серця зневірених, а бадьорість і завзяттє в душі тих, що цеї віри не стратили — нинішна молодь нагодована тандитними брошурами, занесеними до нас з Москви, зійшла на бездоріжжя і блукає в темряві, без ґрунту під ногами. Колись для нашої молоді були національними пророками Шевченко, Шашкевич, Франко — нині Ленін, Троцький і Затонський стали богами для частини нашої молоді.

Тому для цеї молоді всенародне свято без значіння, тому для цеї молоді нині Шварцбарт мучеником (гляди парижські „Українські Вісти!“), тому для неї заслуги Маркіяна не істнують, бо він „піп“...

І отсе наше нещастя. Не лихоліття, не вороги нам страшні — а отсей новітний москвофільський намул, в якім бродить наша молодь, обризкуючи ним не лиш сама себе, але бризкаючи ним на наші чисті села, — втягаючи до цего намулу і найкращу ґімназійну та сільську молодь.

Іван Франко в „Молодій Україні“, обговорюючи культурно-національні відносини на Придніпрянщині, писав, що для України не був таким страшним царський указ з р. 1876, яким заковано в кайдани українське слово — як страшною була для України течія „космополітизму“, серед української молоді. Цей космополітизм занесено до нас з Московщини. Він як рак нищив нашу молодь, відривав її від рідного ґрунту. А відірвані — це були отсі землячки, що опісля виповняли ряди всяких революційних московських партій. Їх потомки помагали опісля большевикам „матір катувати“.

Потомками тих „космополітів“ є також та золочівська академічна молодь, що начитавшись большевицької дурійки, топиться в московськім намулі.

Тому то та часть української молоді, яка кріпко держить національний прапор, повинна всі сили напружити, щоб берегти передовсім ґімназійну молодь від цего погубного впливу сліпих ісповідників релігії Леніна і Троцького, переконуючи її, що ці ісповідники це бувші люди, це бувші Українці, що блукають сліпі на бездоріжжю...

Спільна мова??

В „Ділі“ з д. 2. листопада 1927 появилась стаття п. Др. Дмитра Левицького, в якій шан. автор обговорив непочитальні напади оборонців Шварцбарта і жидівської преси на український нарід і його державницькі змагання. Свою статтю закінчив словами:

„Український нарід, свідомий того, що перед ним перспективи довгого-довгого співжиття з жидівським народом на одній землі, а ще більше свідомий того, що це співжиття мусить уложитися мирно і дружньо. Він не дасть себе вивести з рівноваги ніякими провокаціями чинників, що несвідомі ваги відповідальности за співжиття обох народів. На шляху свого розвитку будемо все співпрацювати в згоді з тими жидами, які дали докази своїх симпатій для українських визвольних змагань які засвідчили і які ніколи не підуть на послуги гнобителів нашого народу. З тією частиною нам по дорозі, бо вона працює з нами для добра спільної будуччини обох народів і поділить з нами долю й недолю. Між нею і нами без сумніву найдеться спільна мова“.

Ми вповні погодилибися з думками п. Дра Д. Левицького, якби такі жиди у нас були. Але таких виідеалізованих п. Др Дмитром Левицьким жидів у нас нема, не було, і ледви чи будуть. (Кількох людей, які щиро спочувають з нами, з жидівством ідейно не мають нічого спільного і також не мають ніякого впливу на жидівські маси). Отже повисше закінчення статті п. Дра Д. Левицького треба вважати як „pium desiderium“ (побожне бажання), яке з твердою дійсністю теперішньою нічого не має спільного.

Наше становище до жидів з приводу їх нападів на наш нарід в часі процесу Шварцбарда — ми вже виразно зазначили. Нині лише підчеркуємо, що стоїмо на тім самім становищі, на якім стояла ціла наша національна преса і на чім стоїть Українське Національно-Демократичне Обєднання, яке у своїм офіціяльнім орґані (Свобода ч. 44 з 30/10 1927), підчеркненими словами заявило отсе:

Не знаємо як скінчиться парижський процес: засудом чи звільненням Шварцбарта, але вже тепер можемо одно напевно ствердити: що *без огляду на такий чи інший вислід процесу, український нарід переведе зміну свого дотеперішного прихильного відношення до жидівської політики і жидівського населення на українських землях.*

Між українським народом а жидами тепер пропасть. Викопали її жиди, а не український народ. Жиди теж мусять цю пропасть засипати, а не ми. І чи можлива „спільна мова“ з тими, що нам плювали в лице — тільки тому, що ми недержавна нація? Тому з жидами не можлива політична кооперація, як довго жиди відповідною експіяцією (покутою) не змажуть того, що наброїли. Мало того — жидівські провідники мусять дати повну запоруку, що подібні брутальні напади на нас не повторяться.

З жидами бажає український народ жити в згоді, але лишень з тими, що нас будуть шанувати. Таких жидів тепер нема, тому і про „спільну мову“ з ними не можна тепер говорити.

Під розвагу кооперативам!

I.

Всякий признає, що наша повоєнна кооперація не розвивається так, як повинна-би пропорціонально (розмірно) до вложеної в неї збірної праці та збірних зусиль. Правда, статистика РСУК виказує досить поважний розріст кооперації, а поодинокі управи кооператив впрост губи роздирають собі самохвальбою, але кождий, близче обзнакомлений зі справою, бачить, що на самім дні цеї статистики і цеї самохвальби кільчиться зерно самовинищення.

Цілість нашої кооперації недомагає.

Що край—то обичай. Ми поставили кооперацію на таких основах, як у инчих культурних народів, забуваючи, що у нас инчі підвалини годилося класти під будівлю нашої кооперації. Щепка, виплекана в Заліщиках, дуже скоро дістає рака, коли пересадимо її в Карпати. Щось таке і з нашою кооперацією. Ще молода, ніби росте по трохи, а вже має рака, що її точить. Мусимо проте взятися за лікування. Ще не є запізно! Навпаки — ми ще в сам час оглянулися на задні колеса. Та як ми хочемо взятися за поважне лікування нашої кооперації, а не будемо мати на меті лише спаплюжити і обвинити в усім злім всіх і вся, мусимо конче здобутися на холодну розвагу оператора-лікаря. Обовязком суду питати, хто тебе підстрілив і серед яких обставин — обовязком лікаря виймити кулю і ратувати життя.

II.

Не вважаючи на внутрішні недомагання, наша кооперація розрослася завдяки нашому питомому, початковому запалові. Початок кінця того запалу вже зачався, приходить час правильної позитивної (дійсної) праці серед дуже несприятливих обставин. І вже сегодня бачимо повільний, але постійний занепад і на тім полі нашого життя. (Статистичні числа РСУК, які виказують розвій зах. укр. кооперації, пропорціонально не великі і будемо уважати їх доказом радше упадку, як розвою, зваживши, що соломяне захоплення кооперацією ще частинно тріває). Сильні числом кооперативи є доволі слабі своєю моральною вартістю і своїм матеріяльним маєтком. Пошукаймо за джерелом хороби.

Поминаючи балачку про зовнішні, не від нас залежні причини цього лиха, як загальна господарська скрута при нерозумнім, ворожім і для себе самих шкідливім відношенню деяких чинників до нашого кооперативного життя, застановимося виключно лише над тими хибами, які можемо і мусимо самі усунути.

Всі вони дадуться підпорядкувати під слідуючих 6 точок: 1) за широка автономія кооператив усіх ступнів (підставова хиба); 2) протекціонізм і необережність в обсаджуванню вільних місць з одного боку, а з другого — брак почуття відвічальности та дисципліни попри за слабе підготовання до праці, інертність (вялість, нездатність) тай брак змислу кооперативного у величезної части урядовців кооператив всіх ступнів; 3) непідготованнє до кооперації, а то і зла воля дуже великої части укр. суспільства (чи не понад 50%?); 4) за слаба контроля торговельна, а радше за слабі репресії (кари) при зловживаннях при надто частім невідповіднім забезпеченню кооперативного маєтку; 5) неточне виконування обовязків супроти кооперативних централь та їх приказів попри частий брак розумної директиви з їх боку; 6) перетворювання кооператив ріжними партіями політичними, а навіть й гуртками закукурічених демаґогів в свої бази операційні т. є. зітаційні осідки і впроваджуваннє в кооперацію нездорового партійно-політичного ферменту (розкладу) замісць пошанування в імя добра Нації засади понадпартійности в кооперації.

Тут дадуться підтягнути такі нещасливі хиби, як епідемічні (пошестні) манка, взаїмне недовіря, загальне невдоволеннє, роздори, боротьби о владу і т.д. і т.д. а імя їм всім: свинство! Супроти браку місця не будемо розводитися над кождою точкою зокрема, не будемо вичислювати наслідків істнування кождої з тих хиб (бо і без того видимо їх!), а тимбільше не будемо наводити яких небудь прикладів, а коротко зясуємо собі, як ми

Жадайте всюди!

СНІГІВЦІ КАЛЬОШІ

„PEPEGE“

POLSKI PRZEMYSŁ GUMOWY T.A. w GRUDZIĄDZU

ТРЕВАЛІ

ЕЛЕҐАНТНІ, ДЕШЕВІ

Снігівці дамські з ґабардини з аксамітними вилогами високі	Зол.	25·—
„ „ „ „ „ низькі	„	22·—
„ „ з трикоту „Jerseyy“ з акс. вилогами низькі	„	19·—
Кальоші мужеські трикотові	„	12·—
„ дамські „	„	10·50

представляємо собі реформу нашої кооперації в приноровленню до наших обставин.

III.

З 4—5 найздібніщих кооператорів, які знаходили би наші обставини по селах, треба сотворити верховну кооперативну Раду. Вона не заанґажована в інтересах ЦС і ПСК надає тон в тих інституціях і наказує вести діла так, як буде уважати за найвідповідніще і найкорисніще і як найвища зах. укр. кооперативна установа кермує торговельною і ідейною стороною нашої кооперації. Та Рада назначує управу і урядовців ЦС сама, до неї належать усі персональні справи управ і урядовців ПСК Вона — сто разів підчеркаємо — недоступна на посторонні протекції тай партійно політичні впливи, переводить систематично чистку між персоналом ЦС і ПСК в найкраще понятім розумінню цего слова, очищуючи в цей спосіб ЦС і ПСК з зайвих, кооперативно нездібних, або і негідних одиниць. Розуміється, що на її користь мусять Надзірні Ради ЦС і ПСК зрезиґнувати з повищих своїх прав, пізніще статутово, а вже тепер через підписання відповідних правно важних декларацій.

В цей спосіб управи ЦС і ПСК будуть звільнені від примусу вести діла так, щоби за всяку ціну подобатися своїм Загальним Зборам, які не все стоять на висоті свойого завдання і зміняючи Надзірну Раду можуть і їх змінити, хочби вони були і найкращими працьовниками і члени управ (дирекцій) як сталі працьовники, остаючи під сильною контролею і владою верховної ради, зможуть краще працювати, а й других урядовців притиснути до праці. А то у нас буває і таке, що як лінивий урядовець не хоче слухати своєї управи і за те його викинуть, то сейчас над кооперацією з повіті висить змора розбиття Союзу, а бодай зміна його управи на Надзвич. Загальних Зборах ad hoc (на це) скликаних. Впрочім таке розвязання справи урядовців ЦС і ПСК малоби ще і ту добру сторону, що бодай кооперативи 1 і 2 ступня працювалиби гармонійно і по одному пляну, а не ходилиб кожда самопас солідаризуючись з собою лише принагідно, як кождій з них це вигідно. Урядовці тих кооператив також краще вийшлиб на тім, бо даючи кращу працю і її висліди моглиби бути краще платні за страту такої самої скількости часу і не потрібували-би вішати тоді всіх псів „своїм“ на шию.

Про лікуваннє дальших хиб в слідуючім числі. — **В. Зелик.**

Дописи

Турка в/Стр. Хоч як сумно писати гірку правду, а таки мусимо звернути увагу українській інтеліґенції в Турці і турчанськім повіті, що в тих тяжких часах мусить вона давати приклад патріотично-громадянської діяльности. А то загніздилась серед нас язва рабського страху і тремтіння. Впрост сором, щоби ні один зпоміж українських учителів не мав смілости увійти в склад філяльного виділу „Просвіти“; таж за приналежність до „Просвіти“ навіть такий страшак учительства, як інспектор В. Бережніцкий не відважиться потягати учителя до відвічальности. Так само не всі сповняють свій обовязок супроти „Рідної Школи“ і ми будемо приневолені в найблизчім часі подати до прилюдного відома виказ всіх інтеліґентів з зазначеннєм, яку квоту кождий зложив на „Рідну Школу“. Так само на близько 130 осіб учителів і священиків нашого повіту вписалось лишень 38 членів до „Нар. Торговлі“. Як виправдити факт, що в Розлучи повстала недавно Читальня Качковського, або що тамтейший парох на стільки не потрудиться для села, щоб заснувати принаймні кооперативу хотяй селяни оказують охоту до орґанізації. Чи-ж в місті Бориня, де живе укр. адвокат, укр. учителі, укр. урядовці державні і в заряді дібр бар. Лібіґа і т. д., не можна оснувати кружка „Рідної Школи“, Читальні „Просвіти“ і тд.? Тому інтеліґенти Турки і турчанського повіту схаменіться, покиньте апатію, шануйте національну гідність. — Відважний.

Довгомостиска, пов. Судова вишня. В нашім селі живе мешканців української народности 75%. Як тільки розписано вибори, завдяки повітовому окружному комітетови в Судовій Вишні, котрого головою є Вп. Др. Ґоцький, відбулось у нас 2 довірочні зібрання, а одно віче під голим небом, кождим разом під проводом п. Др. Ґоцького. Тут так народ підбадьорено, що всі одною лавою пішли до виборчої урни, однак зараз по 4-тім колі вибори перервано і комісію виборчу розвязано комісарем Староства, а причина ось-така: Наші люди голосували картками літоґрафованими зеленої краски. По голосованню член комісії, управитель школи рим. кат. Михал Вйонцек відчитував картки а „жондца“ обшару двірського Józef Копораскі записував, але не цифрами, як каже закон, тільки крисками; до обчислення голосів не кликано наших двох Антона Романяка і Антона Сосніцького і по обчисленню оголошено, що вислід вибору буде оголошений доперва о 3 год. по полудни, по чім члени Комісії розійшлися, а остався тільки війт пильнувати виборчих актів. По полудни оголосив війт, що вислід вибору буде оголошений аж по виборі всіх кол. Комісар Староства спротивився цему і по закону наступило зараз оголошеннє 4-го кола. Але показалось, що оголошеннє не було згідне з правдою, бо після наших карток Іван Смейко отримав 250 голосів, а оголошено тільки 165 голосів. За дозволом комісаря Староства перечислено всі картки зеленої краски, де на всіх було назвиско Івана Смейка т. є. 250 а не як оголошено 165, *отже 85 голосів вкрадено.* Члени Комісії виборчої Антін Романяк і Антін Сосніцький сказали, що виборці не мають довіря до такої комісії і заявили своє уступлення з виборчої комісії. Тоді і управитель школи зголосив свою резиґнацію, почім комісар Староства розвязав комісію виборчу і спинив вибори. Тут требе зазначити, що коли п. Др. Ґоцький уладив у нас віче, то дідич Тадей Филипович як полковник войсковий прийшов на наша віче зі всіма форналями і всіми мешканцями села рим. кат. Однак п. Ґоцький став непохитним дубом і допровадив віче до кінця, за що в імени українського громадянства села комітет виборчий місцевий складає йому сердечне спасибіг. — **Николай Цьорох,** дяк церк.

Милятин, пов. Городок ягайльонський. Наше село справило собі новий дзвін і на Великдень на резурекцію перший раз ним задзвонили а по богослуженню великоднім, по нашому стародавному звичаю, хлопці зачали дзвонити. Аж тут несподівано вертають часи зельманові. Прибігає наказний війт, Гринько Волошин і єго жінка та заборонюють дзвонити, мовляв, їм в ушах гуде, а то тому, що Гринько Волошин є з роду української народности, але щоби стати комісарем села, змінив обряд. Тепер при вибирах так пообробляв листи виборчі, що наші люди в жаднім колі не мали місця, перепровадив вибори з нашими деякими хрунями з них Іван П. казав, як будеш голосувати за поляками, то будеш їсти і пити; так говорив і Антін П., Йосиф Ф. також. До комісії виборчої не покликано нашого чоловіка. Засідав професор і ксьондз, оба поляки, урни не було, тільки картки складали на копицю на стіл, та вислід був такий, що крім хрунів з наших не війшов ані оден.

З ПОЛЬЩІ І ПРО ПОЛЬЩУ.

Польський сойм зібрався на засіданнє д. 3. листопада. Але ледви маршалок отворив сойм, віцепремієр забрав голос і видчитав письмо президента держави, яким відрочено сесію сойму до дня 28 листопада. Деякі посли зачали кричати, але це нічо не помогло — маршалок зімкнув засіданнє і посли розійшлись. Так отже сойм вже не збереться, бо дня 28. листопада по закону вигасають права цего сойму і будуть розписані нові вибори по старій ординації. Є це корисне для нас Українців о стільки, що цей сойм не змінив виборчої ординації. Бо колиб йому удалось було змінити ординацію, то наше представництво в новім соймі булоби дуже мізерне. При старій ординації Українці будуть могли вислати більше число послів до сойму і ці посли будуть робити всякі перешкоди, коли польські партії схотять змінити виборчу ординацію в нашу некористь. Так отже готовмося до нових виборів і висилаймо до сойму і сенату таких людей, якіб держались разом і не лишень вдержували шкідливі закони для нашого народу, але старались також змінити ті всі закони, які дотеперішний сойм ухвалив — передовсім закон шкільний і закон про земельну реформу. Очевидно, що наші посли будуть могли зробити це лишень тоді, коли будуть разом держатись. Тому то наші люди по всіх вічах мусять домагатись від будучих послів, щоб вони не дробились на партійні клюби, але всі разом творили оден український клюб. — Польські ґазети доносять, що польський уряд хоче на якийсь час знести незалежність суддів. А саме закон каже, що кождий суддя є незалежний і має судити по своїй совісти і по закону. Якби це урядови не подобялось, то уряд проти волі судді не може його перенести пустити в пенсію або нагнати, як це діється з иншими урядовцями. Але є в цім законі сказане, що якби в державі реорґанізовано (змінювано) судівництво, то тоді уряд має право на час реорґанізації знести незалежність суддів. А що польський уряд саме тепер хоче реорґанізувати суди, то на цей час має замір знести незалежність суддів і їх то попереносити, то в пенсію нагнати. Також мають бути військові авдітори заіменовані суддями в цивільних судах. Як звісно, Пілсудскі всюди тепер переводить зміни, у війську, адміністрації, шкільництві і тд. Не мав тільки права перевести зміни в судівництві. І от це право тепер здобуде, в часі реорґанізації судів. Звісно, хто має силу, той має і право.

Що чувати в світі?

СОЮЗ НАРОДІВ скликав на день 30. листопада конференцію держав для розброєння. Цікава ця конференція тим, що і большевики возьмуть в ній участь. А саме большевицький уряд заявив Союзови Народів, що большевики дотепер не могли брати участи в конференціях для розброєння, бо вони відбувались в Швайцарії, з котрою большевики гнівались. Але тепер вже нема гніву між Швайцарією а большевиками — отже большевики можуть взяти участь в конференції для розброєння. Більше як певне, що і ця конференція скінчиться нічим.

БОЛЬШЕВИКИ завжди голосять, що коли заведеться комуністичний лад, то відразу зникне жебрацтво. Та ось „Харківські Вісти“ пишуть про „ліквідацію жебрацтва у Харкові“. Дивне диво — комуністична влада у 10 році свого панування над Україною береться до ліквідації жебрацтва у Харкові. І звідки взялися ті жебраки на Україні? — подумає собі неодин. Панів нема, а жебраки є, й то у такій силі, що аж ясним панам комісарям робиться недобре на їх вид і хочуть їх чимскорше ліквідувати. Та не тяжко догадатися, звідки взялися жебраки у Харкові й на Україні. Поробила їх сама комуністична влада, що забрала їм майно, яке вони собі придбали власною працею й викинула їх на улицю на голодову смерть, а тепер хоче їх ліквідувати. Бо й якже витолкувати собі інакше ті маси жебраків, що снуються по українських містах і на яких звернула вже увагу комуністична влада. На Україні родюча й богата земля, але біда, що нема там своєї влади, лише чужа, окупаційна, московська. Вона то спричинила ту язву жебраків, бо не дбає за мешканців України так, якби подбала про се своя рідна влада, бо теперішній владі се не в голові. Вона лише силою готова розганяти жебраків і тим доводить до того, що коли жебраки зникнуть в однім місци, то опісля появляться у другім. Чужа влада дбає про чужих, Москалів, Жидів, Поляків, але про дійсних мешканців краю їй байдуже. Вона дбає лише, щоби вислати до Москви як найбільше податків, стягнених на Україні й найбільше українського збіжжа й тому саме нічо не чути про ліквідацію жебрацтва у Москві, де його певно й нема у такім числі, як у Харкові і на Україні. Тому конечною річею є ліквідувати не так самих жебраків на Україні, як радше чужу, московську владу. Коли зліквідується чужа, ворожа Україні влада, тоді саме собою зліквідується й жебрацтво.

РОСІЙСЬКІ ЕМІҐРАНТИ, які дотепер признавали російського патріярха Сергія, тепер виповіли йому послух. Як ми вже писали, патріярх Сергій видав посланіє до всіх еміґрантів, а з окрема до всіх епископів і священиків, які живуть поза межами большевицької держави, щоби вони признали большевицьку владу і покорились їй. У відповідь на це російські епископи, що живуть на еміґрації, скликали синод до Карловиць в Югославії. Цей синод тепер проголосив, що патріярх Сергій находиться у полоні совітських властей і тому його розпорядки, щоби російські православні епископи поза совітським кордоном зложили присягу большевицькій владі, не мають ніякої канонічної основи й тому не можна їх виконати. Тому від тепер Синод бере на себе право правити російською православною церквою поза кордонами Совітського Союза й зриває взаємини з патріярхом Сергієм.

АНҐІЯ має журу зі своїми домініями, які хотять вирватися зпід єї опіки. Що діється в Ірляндії, яка є домінією Анґлії, про це пишемо низче. Тут розкажемо про другу домінію, „Південну Африку“. До цеї домінії належать дві республики Бурів. Бури перед 27 літами під проводом свого президента Крґера підняли були повстаннє проти Анґлії. Це повстаннє Анґлія здушила, але по війні дала Бурам таку самоуправу (автономію), що обі бурські республики є майже незалежними державами. Але ця самоуправа не вдоволила Бурів. Вони домагаються, щоб їх республики були зовсім незалежні. Передовсім бажають вони мати свій власний державний прапор. Дотепер при всіх державних парадах повівали три прапори: анґлійський і прапори обох бурських республик, які перед 27 літами боролись проти Анґлії і зістали побиті. Але в р. 1926 відбулась в Лондоні конференція доміній і на тій конференції сказано, що домінії мають „незалежне і суверенне“ становище. На підставі того теперішний уряд бурський під проводом ґенерала Герцоґа домагається ухвалення закона, який постановляби, що обі бурські республики мають оден прапор, а анґлійський прапор має бути усунений. Проти цего закона виступають Анґлійці, які поселились між Бурами, а також противиться тому анґлійський уряд в Лондоні. Тому в „Полудневій Африці“ шаліє тепер страшна аґітація між Бурами звернена проти Анґлії. — В справі европейської політики аж три визначні політики анґлійські забрали голос. Льойд Джордж заявив, що теперішна границя Німеччина на сході не дасться удержати та що її повинен змінити Союз Народів без проливу крови. Льорд Роберт Сесіль, який був делеґатом Анґлії в Союзі Народів, заявив, що в Европі не буде спокою, доки не пе-

---

ШПАЧОК.

Панськоватий зять.

Жила вдова Катерина, була богачкою, бо господарство було велике. Роскішні будинки, гарна худібка, бо небіщик Ілько, чоловік Катерини, був дбайливий, челядь трималася, бо Катерина хоч богачка не була лукава жінка.

Діти не велися, як звичайно у богачів, виховалася одна тільки донечка, Варварця, яку у селі призвали „Булочка“. Певно тому, що Варварця була біленька, гладонька.

Сватались до Варварці порядних господарів сини, та Катерина зручно відпихала. Її бажалося для своєї илеканочки панськоватого мужа. Ця думка вбилась клином Катерині у голову і ані на хвилину з голови не вилазила.

Панів у місті, хоть гать гати! Шевці, кравці, столярі, кушнірі, боднарі, ковбасники, та Катерині хотілось якогось з „вищих“ з уряду.

При помочі знакомих жидків, зазнайомилась Катерина з одним молодиком „секретарем“. Не був ніяким секретарем, тільки помічником маґістрацького писара, але жидки перед Катериною величали його „секретаржом“ і це Катерині дуже подобалось. — Хлопчиско був вдатний, мав буйну чуприну, дивачно зачісувався, а черевики, хоть з прищіпками, але виглянцовані.

Як першяй раз жидки представили Катерині „пана секретаржа“, то вона з радощів мало у долоні не плеснула. Випили могорич, „пан секретарж“ оказався не гордий, пив як гуска воду і анижівку і гарак, закусував спритно, а врешті Катерина запросила дуже сердечно, на неділю до себе в гості, обіцяючи прислати по пана фіру.

„Пан секретарж“ обіцяли, що приїдуть, що люблять село, бо нема стільки смроду, як у місті і щаслива Катерина відїхала домів.

В дома потішила Варварцю, що вишукала для неї мужа як ляльку, тай до цього не ось швець або ковбасник, а сам „пан секретарж“ від маґістрату, що пише супліки, дупліки, рекурси і всіляку всячину. Вжа пару разів і до самого міністра писав, з гордістю говорила Катерина.

Варварця була потульна дівчина, у всьому годилася з мамою. У суботу перед щасливою неділею, наставала Катерина на слуги, щоб всюди був лад, порядок, бо завтра приїдуть гості, пани з міста. Сама замітала вечірком просторе подвіря, навіть браму умила, щоб була чиста.

А там у місті у цім самім часі „пан секретарж“— прогнаний з маґістрату за якісь штемплі, що прилипли до рук „пана секретаржа“, хоть він тому може і не винен, бо-ж всякий знає, що штемплі з одного боку липкі — сидів без сорочки, бо пані майстрова у якої „пан секретарж“ мешкав „контем“ прала сорочку, а другої у „пана секретаржа“ не було.

Та ніч усе закрила.

У неділеньку раненько виправила Катерина слугу - парібка найгарніщими кіньми по дорогого гостя до міста.

— Заїдеш до Файбіша, а він дасть знати цему панови, який має до нас приїхати — наказувала Катерина парібкови.

Не йшли цеї неділі до церкви ні Катерина ні Варварця і служниці зістались помагати ґаздині. Зарізали курочку, наварили пирогів, приготовила Катерина сметани, ну тай випити, бо ще як була у місті, то набрала у Файбіша і розольки солодкавої, і анижівки, тай за гарак не забула.

Пораєсь Катерина та що хвилини споглядає на браму, чи їдуть гості. Варварця свіжими квітками прибрила святі образи, помагаючи мамі заглядати через вікно.

. . . Приїхали! „Пан секретарж“ і ще якийсь старший віком пан. Був це швець, у якого „пан секретарж“ випросив на цей раз цілих неполатнних черевиків, а осторожний шевчина, щоб часом черевики не пропали, поїхав разом, щоб після гостини привезти назад да міста „пана секретаржа“ та здіймити з його ніг свої черевики.

Почалась гостина. „Пан секретарж“ говіркий, оповідає, які то він вже страшні репліки писав, потрясає буйною чуприною, другий „пан“ притакує і поправляє, усе йде гладко, бо Катерина масла не жалувала.

Щезла курочка, порожна і велика миска, яка була повнісенька пирогів і то з чубком. Смакує гостенькам, радіє Катерина. Зпорожніла фляшка з анижівкою і з гараком, закусують пани розолькою і співають:

— „Ти пуйдеш ґуром“ — улюблена пісонька цього рода „панів“.

Викарабкались гості ізза стола, щоби вийти на „люфт“. Швець, хоть пяний як швець, таки добре витріщив очі на велику господарку Катерини, а відійшовши подальше від хати, каже до „пана секретаржа“:

— Ясю! Нех цєв ясни шляк трафі, яке ти маш щенсцє! Таж тутай вєлькі майонтек! Бєрж, кеди ґлупя баба дає! А дзєфчина хоць проста, але пся креф ладна.

Та „пан секретарж“ не вислухав добре, бо надвижка гостинна домагалась звороту.

За шопою надкинув докучливий тягар, аж поблід бідачисько. Пішли у сад, полягали під тінистою яблінкою. Свіжий воздух відсвіжив „пана секретаржа“, та за якийсь час пішли пани знову у хату, бо швець „сярчистими пьорунами“ наклоняв Яся до заручин.

На це Катерина тільки чекала, а Варварця на запит шевця відповіла: — „Як мамуня скажуть“.

Заручини пішли гладко. За маєтком від „пана“ Катерина не розщибалася, бо по її думці „пан“ сам собою маєток.

Умовились, що у четвер Ясьо привезе свою метрику і понесуть на заповіди.

І знов післала Катерина фіру по „пана,“ бо якже „панови“ йти піхотою. — Приїхав Ясь з шевцем, привіз метрику, понесли вечірком на заповіди. Місцевий священик відкликав Катерину на бік та став її опамятувати: „Не губіть своєї одинокої дитини за якогось пройдисвіта“ — говорив священик. „Він неправого ложа, стидно буде для вас, як будуть заповіди голоситися. Якби покійний ваш муж жив, він ніколи на щось подібного не позволивби“...

Але Катерина з обуренням відповіла: „Я мама своїй дитині, я так хочу і так має бути!“

Списав священик протокол, підписав швець як свідок і брат Катерини, заплатила Катерина, що належиться, когута брат Катерини віддав, по звичаю, до кухні і пішли домів.

У неділю після проповіди голосить заповіди священик.

— Наміряють вступити в стан супружеський слідуючі особи: Ян Підскакевіч, неслюбний син бл. п. Ядвіґи Підскакевіч, молодець літ 24, римокатолицького обряду, діурніст, замешкалий в Куликові під ч. д. 348, вільного стану, з Варварою Вабяк, донькою законновінчаних родичів бл. п. Ілька Вабяка і Катерини з роду Тулик, дівчиною тут замешкалою під ч. д. 49, літ 18, грекокат. обряду, заповідь перша. Хто би знав яку перешкоду між цими молодятами заходячу, прошу дати знати до уряду парохіяльного...

Прогомоніло...

Але і загуділо. Богато людей вийшло з церкви, щоб осудити ненадійне. — Особливо свояки покійного Ілька, близчі і дальші, не чекаючи кінця богослуження, а Катерини у церкві не було, пішли до неї негайно, щоб бабу спамятати, щоб не робила ганьби небіщикови та його родині.

Та Катерина скоро цих гостей відправила з цим, що їм „засі“ до неї і до єї доньки, та ще пострашила, що зять, як всмалить супліку, то ще за бунт проти нього до криміналу підуть!

Свояки сплюнули і відійшли.

А Ясь попросив „мамці“ Катерини, що вже зараз переберетьcя сюди, бо ніби не може жити як не бачить „Варці“ і „мамці“. По правді, то Ясь не мав чим жити у місті.

Ще раз пані майстрова, як будуча „старосціна“ Яся, випрала вечірком сорочку пана молодого, висушила, рано Ясь убрався, прийшла фіра, Ясь усі маєтки вложив на себе, а стару гармонію у пуделко, сів на фіру і приїхав на „стали побит“.

Ясь їв, пив і спав, а Катерина з Варварцею ранками ще і вікна у світлиці запасками заслонювала, щоб часами погана муха не перервала панови солодкого сну.

Знала Катерина, що з пана ніякого пожитку не буде, бо-ж пан не вміє косити, жати, вязати, молотити, орати, сіяти, а помимо цього

реведеться зміни границь. Теперішні границі доведуть до крівавої війни. Провідник анґлійської робітничої партії, Мекдональд, погоджується з Джорджом і льордом Робертом Сесілем і каже, що поневолення многих народів мусить довести до війни.

ІРЛЯНДІЯ від р. 1922 є окремою державою (домінією) в анґлійськім союзі. Свою державність здобули Ірляндці по тяжкій боротьбі з Анґлією. Ця боротьба трівала 700 літ, але найгостріща була в часі всесвітної війни і по війні. Врешті анґлійський уряд, на якого чолі стояв тоді Льойд Джордж, заключив з Ірляндією угоду, признаючи цему краєви повну самоуправу. Ця угода поділила Ірляндців на два табори. Одні Ірляндці признали цю угоду і сейчас утворили власний уряд. Друга часть Ірляндців під проводом політика Валери не хотіла признати цеї угоди, домагаючись, щоб Ірляндія була вовсім окремою державою і з Анґлією не мала нічого спільного. Тому коли вибрано ірляндський сойм, майже половина послів під проводом Валери збойкотувала сойм, бо посли не хотіли зложити присяги королеви. І розпочали вони боротьбу, але вже не проти Анґлії, але проти власного уряду. Дійшло до того, що оден з прихильників Валери убив ірляндського міністра Гіґґінса. Це мало такий наслідок, що ірляндський уряд приготовив закон, на підставі якого мавби право силою припинити революційну діяльність Валери і його однодумців. Але тоді Валера оголосив, що зложить присягу королеви, бо присяга вимушена нікого не вяже. За те буде міг в соймі на спілку з иншими послами повалити уряд. Але ірляндський уряд таки удержався при владі одним голосом і сейчас розписав нові вибори. Перед двома тижнями зібрався цей сойм на сесію. Послів, які є прихильниками теперішного уряду, є 78 — а Валера має за собою 73 посли — отже уряд має всего 5 послів більше. Валера зі своїми послами знову присяг, але за те инші колоди кидає ірляндському урядови. Та і Валера вже не є такий завзятий, як був до недавна. Причиною цего є отсе: Ірляндський нарід уважає, що повна незалежність Ірляндії довелаби її до банкроцтва, а з Анґлією все таки ліпше. Це знає Валера і тому змяк. Через те і стратив він багато популярности між дотеперішними прихильниками, які не можуть зрозуміти, чому Валера через 5 літ не хотів складати присяги і аж тепер присяг анґлійському королеви. Та цих непримиримих противників Анґлії є чимраз менше. Подавляюча більшість Ірляндців домагається, щоб партія Валери заперестала вести політику, яка розбиває Ірляндію, а за те вела таку політику, якаб вийшла на добро цілій Ірляндії. Бож і люди, які засідають тепер в ірляндськім уряді, і ті посли, які підпирають цей уряд, є також патріотами і бажають добра Ірляндії. Колиж Валера з ними бореться, то ослаблює Ірляндію, а тим самим помагає Анґлії. А Валера пильно уважає, куди вітер віє, і змяк...

КАНАДА є домінією Анґлії т. є. належить як самостійна держава до великого анґлійського союзу державного. Тому Анґлія кривим оком дивиться, коли в Канаді поселюються инші народи і бажає кольонізувати її Анґлійцями. В тій цїли заключено угоду між канадійським правительством, на підставі якої оба правительства згодилася через 10 літ платити 5 міліонів долярів річно на спровадження до Канади анґлійських хлопців. По цій умові будуть спроваджувати до Канади анґлійських хлопців від 14 до 20 літ життя і тут дістануть вони даром всі річи, потрібні до ведення рільного господарства. У 21 році життя кожний з тих хлопців одержавби 2500 долярів на ведення власної фарми. Розходи на згадану ціль мають покривати по половині оба правительства. Сей плян поперло 7 з усіх 9 канадійських провінцій. Лише провінція Манітоба й Саскачеван не сказали ще рішаючого слова у тій справі, однак загально надіються, що й вони попруть сей плян. — В той спосіб надіється Анґлія утворити 20.000 чисто анґлійських фарм на протязі 10 літ. Таку поміч дає Анґлія своїм горожанам, таке і в нас булоб, якби ми мали свою державу. Але над Україною панують московські большевики і вони ґрунти розділюють між жидівське населення, а нашому чоловікови кажуть їхати в світ за очі.

В ФРАНЦІЇ відбувся конґрес радикальної партії. Ухвали цего конґресу звертаються проти теперішного премієра Поанкарія і його міністерства. А саме конґрес радикалів виніс ухвалу, яка домагається, щоби Франція щиро примирилась з Німеччиною. За цею резолюцією голосувало два тисячі делеґатів, а проти цеї резолюції голосувало лиш 100 делеґатів. Тому що радикали ухвалили також на будуче лучитися лишень з лівими партіями, тож теперішне міністерство стоїть на дуже слабких ногах. Може воно тепер ще не впаде, але життє його коротке і непевне, бо радикали так завзято виступають проти політики Поанкарія, що хотять з партії виключити тих радикалів, які супроти Поанкарія були поміркованi. Новий голова радикальної партії Долярієр такими словами грозив тим радикалам, які хотілиб іти разом з Поанкарієм: „Хто хотівби в будучности іти проти волі радикальної партії, того будемо уважати сухою галузкою, яку треба відтяти“. Також радикальний посол Буйсон заявив таке: „Я надіюся, що всі мужі підуть новою дорогою партії, а хто має за слабі ноги, щоб іти цею дорогою, то нехай іде собі ґет від нас“. Розуміється, що ці ухвали мають велике значіннє, бо радикальна партія є найсильнішою французькою партією і на спілку з иншими лівими партіями може перебрати владу у Франції — по виборах в р. 1928.

ІТАЛІЙСЬКІ фашисти святкували пяту річницю свого панування. А саме дня 28. жовтня минуло 5 літ, як фашисти під проводом Муссолінія помашерували на Рим і силою здобули владу. Тоді став Муссоліні диктатором Італії і панує до нині. Пяту річницю свого панування Муссоліні зробив голосною ще одним ділом. Під командою члена королівської родини, князя Удіне, вислав він три воєнні кораблі до Танжеру в Африці, а мешкаючі там Італійці з великою парадою привитали воєнні кораблі. В якій цїли зробив це Муссоліні? Італія має за богато населення. Нарід там дуже плодиться, а землі не прибуває. Тому Італія що року може вислати в світ пів міліона людей, бо для них в краю нема хліба. Але нема куди вислати. Перед війною еміґрували Італійці до Америки і Канади. Тепер ті краї замкнені перед Італійцями. Отже Муссоліні хотівби до Танжеру вислати італійських голодняків. Але в р. 1923 Анґлія, Франція і Еспанія поділили між себе Танжер, а Італія лишилась на боці з порожними руками. От і тепер Муссоліні вислав воєнні кораблі до Танжеру, щоби тим способом дати знати тим державам, які поділились Танжером, що Італія готова силою домагатись панування в Танжері. Кажуть, що Італія в порозумінні з Анґлією і Еспанією зробила цю демонстрацію та що вона звернена лишень проти Франції, бо вона має найбільшу часть цего великого краю. Розуміється, що таке побренькуваннє шаблею є небезпечне, бо треба знати, що Танжер також причинився дещо до вибуху всесвітної війни. А саме в р. 1904 Танжером поділилися були Анґлія і Франція, а Німеччина не дістала нічого. Тоді німецький цісар Вільгельм II сам приїхав на чолі своєї воєнної фльоти до Танжеру, щоби запротестувати проти анґлійсько-французького договору. Другу демонстрацію зробив Вільгельм II в р. 1911, виславши воєнний корабель „Пантер“ до Аґадіру в Марокку, щоби запротестувати проти того, що Франція заняла Марокко. Цю демонстрацію назвали політики „скок Пантери“ — і цей скок дуже загострив німецько-французькі стосунки і стався одною з причин всесвітної війни. Тепер Муссоліні робить те саме. Висилає воєнні кораблі до Танжеру, щоби зазначити, що Італія не признає ніякого міжнародного договору, заключеного без Італії.

В ГРЕЦІЇ, в столиці Атенах доконано замаху на президента грецької республики, Кондуріотиса. А саме, коли президент вийшов з ратушевої салі, де був на зїзді посадників (міських війтів), кельнер Ґусіос стрілив до него і ранив його в чоло. Рана не є небезпечна і президент скоро буде здоровий. Скінчиться отже на страху. Злочинця Ґусіоса арештовано. Він перед двома тижнями приїхав з Ларісси до Атен і видко мав плян забити президента. Тепер він складає зізнання на письмі, бо є глухонімим або удає глухонімого. Без сумніву цей замах є політичний і ґазети пишуть, що Ґусіос є комуністом. В Греції тепер панує нужда, отже і большевицька аґітація змагається. Але можливе також що і партія Панґальоса мачала пальці в тім замаху. Бо треба знати, що проти теперішного уряду найгостріще виступає партія бувшого грецького диктатора Панґальоса. Цего Панґальоса повалив Кондуріотіс і замкнув його на острові Ітцедден в пристані Суди. Тут сидить він вже третий рік, а теперішний уряд зволікав з процесом. Але в останніх тижнях викрито дуже добре зорґанізований заговір прихильників Панґальоса. Мали вони намір повалити теперішний уряд і передати владу Панґальосови. Цей заговір викрила атенська поліція і заговірників покарано. Можливо отже, що Ґусіос стрілив на президента Кондуріотеса також за намовою аґентів Панґальоса.

БОЛГАРСЬКИЙ сойм похвалив політику уряду Ліяпчева в спорі з Югославією (за македонських комітаджів) а також потвердив розпорядок, яким введено стан облоги в повітах, які граничать з Югославією. З цего дуже невдоволені болгарські еміґранти. Що ж це за люди? Коли в р. 1923 замордовано в Болгарії премієра Стамбулійського, який був на пів большевиком і демаґоґом — його прихильники повтікали за кордон і розбрились по всіх краях. Двох міністрів Стамбулійського уряду, Оббов і Тодоров, повтікали до Праги і видають тут ґазету „Земледельско знаме“ себто по нашому „Хлопський прапор“. В тій ґазеті вони закидують урядови Ліяпчева, що він є опікуном македонських банд і їх узброює. На чолі цих банд стоїть ґенерал Протоґоров і йому болгарський уряд відступив часть краю, де він є диктатором: стягає податки, асентерує до банд людей, видає вироки смерти. Тому богато Болгарів утікає перед Протоґоровим до Югославії, а оден зі збігців Микола Гайдуков оповістив спис тих людей, яких Протоґоров велів розстріляти. Тому Ліяпчев пускає тумана в очи Европі, коли заводить стан облоги.— Та воно правда, що уряд Ліяпчева через пальці дивився на македонських комітаджів. Але інакше і не може бути, бож ці комітаджі це болгари і за болгарську справу боряться. А богато ці панки і неправди пишуть. Бо треба знати, що це за птиці ці міністри Оббов і Тодоров. Це демаґоґи, які панували в Болгарії насильством і накоїли богато лиха Болгарії. Нині ці панки наново хотілиб стати міністрами і тому юдять Европу проти своєї вітчини. Так само поступають, як і литовські демаґоґи, про котрих ми писали.

ВСЯЧИНА

Річницю І. листопада святкували в Перемишлі панахидою д. 31. жовтня в церкві катедр., яку відправили отсі священики: оо. Мриц, Ґмитрасевич, Гриник, Комарницький, Мягкий, Голинський, Шурґот, Гащак. Того самого дня о 8 год. відбулись святочні сходини в „Бесіді“. Дня 1. листопада відправлено Службу Божу, а вечером відбулись святочні сходини в Читальні „Просвіти“. — У Львові відправило 30 священиків панахиду в архикатедр. храмі св. Юра. Величну релігійно-патріотичну проповідь виголосив о. Трух ЧВВ.

Поляки у Львові святкували д. 31. річницю оборони Львова. Службу Божу в костелі відправив архіепископ Теодорович. Релігійно-патріотичну проповідь виголосив оден з польських каноніків. В жалобнім молебні взяло участь майже ціле польське духовенство.

Есенції до горівок, лікерів і рушу до набуття в аптиці під „Звіздою“ Перемишль, Францішканська ч. 24.

НОВИНКИ.

ДУРИСВІТ. В селі Монастир к. Ярослава живе дівчина, що бавиться в ворожку. Вона ніби засипляє, опісля щось співає і врешті на бажання людей викликує духи померших, які через її уста говорять. Раз викликала духа епископа, помершого перед 100 літами, котрий оповідав про сім ґатунків кари на тамтім світі і що покутують там не лиш світські особи, але є і духовні. Ті духи говорять між 10 — 11 год. в ночи. Опісля дівчина перериває своє ворожбицтво, бо, як каже, надходить пора „злих духів“. — Як бачимо, якась спритна шахрайка обдурює людей. Та найсумніще це, що поголоска розійшлась по цілій околиці і знаходяться такі дурні люди, що громадами приходять „слухати духів“. Богато від себе додають і далі ширять дивачні вісти, як от це, що коли хтось там хотів поза 11 годину говорити з духами, то злий дух завів його до Сяну, щоби втопити.

ЗДИЧІННЯ СІЛЬСЬКОЇ МОЛОДІ. В селі Ясниска коло Городка ягайл. 5 парубків пізним вечером впали на подвіре господаря Івана Курки і побили його так, що він на місці сконав. Злочинців Дмитра Маркевича, Юрка Язерського, Михайла Маркевича і Федька Язерського арештовано і відставлено до суду. Оден зі злочинців Василь Жеребецький утік.

БЕЗДОМНІ ДІТИ. Які гаразди під владою московських большевиків, видко це з большевицьких ґазет. Вони пишуть таке: У Москві впав перший сніг, який є заповідю надходячої зими. З настанням зими починають вертати до Москви тисячі бездомних дітей, що весну і літо переводили по селах. Вертають вони ватагами, що числять від 5 до 10 дітей. Кожна ватага має свого „отамана“, під якого проводом займається крадіжею і розбоєм, з котрого виключно жиють. Згадані ватаги складаються з дітей, що не числять більше, як 13 або 14 літ. Многі з тих дітей переводять ночі у недокінчених будинках, які мають бути викінчені перед обходом жовтневої революції. Инші сплять у кітлах, де варено смолу, потрібну до направи улиць. Ті кітли, яких промір виносить 6 стіп, становлять улюблене місце нічлігу для бездомних дітей, що замість простирал уживають поздираних плякатів. О такі місця нічлігу ведуться часто завзяті боротьби поміж поодинокими ватагами бездомних дітей. У такій боротьбі уживається патиків, каміння, ножів а також і пястука. Тим уличним боротьбам кладе звичайно конець прихід жандармерії. Богато з бездомних дітей пє публично, на улицях, горівку. З початком революції було таких бездомних дітей около 2 міліони, тепер зменшилось їх число на 100 тисяч. Сього року бездомні діти є без порівнання краще одіті, як у попередних літах.

ЗНОВУ КРІВАВЕ ВЕСІЛЛЯ. В селі Жидатичах під Львовом відбулось піяцьке весілля в одного господаря. Прийшли на него і три рідні брати Михаляки, які попилися до безтями а опісля стали битися. Павло і Юрко Міхаляки кинулись на свого брата Юліяна і так його поранили штилетами в голову, що він в дорозі до шпиталю помер. Новітних каїнів арештовано. — Цей новий випадок нехай буде научкою для наших людей, щоби горячих напитків нікому з весільних гостей не давали.

забаганка зятя „пана“ не попускала її ані на хвилину.

Готовились до весілля. Зарізали великого годованого пацюка, дворічного бичка, бо-ж то не бідне весілля а богацьке.

По трунки їздив Ясь до міста, по такі „делікатніщі“, а звичайної смердюхи набрали у місцевій коршмі, згодили музикантів, дала Кателина тихцем гроші Ясьови на нове убрання, на нові черевики, бо якось ніяково йти до слюбу у черевиках з латками. Купив собі Ясь і білі рукавички, бо якже? Пан, то пан! Запросив Ясь з міста „колеґів“ цілу громаду.

Почалось весілля. Грають музиканти. Назїзджалось гостей панськоватих тьма, бо-ж завтра слюб „колеґі“ Яся. — Деякі були мулярі, шевці, та инші, які себе до панів зараховують, усі приїхали.

Забавлялись аж земленька дудніла.

Та коли Ясь Підскакевіч „раював“ у Катерини пару неділь до весілля і такого солодкого раю надіявся по весіллю на ціле життя, у куликівськім маґістраті переводив повітовий уряд ревізію, яка відкрила крадіж облігацій і инших вартісних паперів, а також готівки.

Усі урядники висловили підозріння на Яся Підскакевича, який був якийсь час помічником маґістрацького писаря.

Поручено жандармерії доставити Яся до слідчого переслухання.

Коли тільки численна весільна дружина приблизилась до церкви, ненадійно зявився непрошений дружба з залізною свічкою, це-б то жандарм і без церемонії приступив до Яся з таким коротеньким благословенством:

— В імени права, арештую!

Ясь почав шарпатися, що то певно якась „помилка“, але немилосердний найновіщий дружба вийняв з торби такі перстені, у яких і пани не йдуть до слюбу, загнув Ясьови руки так по панськи назад, як пани звичайно згинають, заложив ці перстені на обі рученьки пана молодого та якось так, що обі руки купи трималися.

— Наперед! — крикнув жандарм і Ясьо замість до церкви, помандрував до свого міста і то пішки, без дружбів, без музик.

Ще обернувся до Катерини з просьбою: — Мамцю, дайте фіру!...

Катерина вдала, що не чує.

Розвиднілось небозі у голові, що стрілила дурницю.

А Варварця заливалась ревними сльозами, бо... Ясьо жив пару неділь разом...

Підскакевичеви була доказана крадіж і його засудили на чотири роки криміналу, а у селі, у чесній родині, завдяки нерозумній забаганці нерозважної жінки, прийшов на світ новий безбатченко, якого село так і прізвало Підскакевичем.

Бідна дівчина не оперлась покусі „пана“, бо цій покусі потурала власна матір, яка забила дитині голову гонорами „пана секретаржа“, та важністю його суплік, реплік і дуплік, о яких ледви мав поняття і сам вибраний Катериною на зятя „пан“.

КОНЯКИ ВІСКА **Winkelhausen** РУМИ АРАКИ

ZAKŁADY PRZEMYSŁOWE WINKELHAUSEN. TOW. AKC. STAROGARD - POMORZE. ZAŁ. 1846.

СТРАШНИЙ ЖІНОЧИЙ ТРИБУНАЛ. Ятас, богатий згінник (купець) коней в місті Керсвіллє (в стейт Таксас, в Америці) мав 12 жінок і тому обжаловано його за многоженство перед судом. Розумний суддя, прочитавши акти і обдумавши справу, прийшов до переконання, що пошкодовані жінки видадуть найсправедливіщий вирок. І тому зложив суд присяглих, до котрого покликав 12 жінок Ятеса. Всі жінки явилися і посідали в судовій салі, щоби судити. Закликано згінника Ятеса. Він не хотів навіть оборонятися, бо бачив перед собою свідків і суддів в одних і тих особах. Але вирок був великою несподіванкою для него. Увільнено його від вини і кари, бо одинайцять жінок видало увільняючий вирок на злість дванайцятій жінці, яка була наймолодша і найкраща. Вона то найострішe виступила в суді проти Ятеса, бо чулася найбільше покривджена.

МАЛПОЛЮД СТАВ ЗНОВУ ЧОЛОВІКОМ. В селі Абони на Мадярщині оден господар мав дурноватого синка. Замісць його лікувати, він умістив його в стайні, привязавши його на ланци, і виховував його разом з худобою. Хлопчина ріс між худобою і затратив людський вигляд. Видавав такий голос як худоба, порушався на чвораках і взагалі був радше звіриною, як чоловіком. Так тревало літа. Щойно цего року відкрито злочин нелюдяних родителів. Поліція забрала малполюда і віддала до закладу божевільних. Тут лікарі навчили його говорити, ходити, їсти лижкою і поводитися так, як люди. Нині його не можна навіть уважати дурноватим. Лікарі віддали його родителям, щоб дали йому заняття при господарстві. Непевне тільки, чи його родителі будуть з ним поводитися як з чоловіком.

РОЗЮШЕНИЙ БИК убив і стратував господаря. Сталося це в селі Закрент під Варшавою. Тамошний господар Едвард Роман мав бугая і минулого тижня пішов до стайні, щоб дати худобі їсти. В стайні, в окремій переділці, стояв веливезний бугай. Коли Роман увійшов до переділки з ведром наповненим січкою, бугай кинувся на него. Роман скоро вискочив з переділки, але не мав часу за собою заложити жердку і бугай побіг за ним. Роман вибіг на подвірє і старався десь скритися, але зараз в слід за ним біг бугай. Врешті Роман опинився в розі подвіря і не мав вже куда втікати, бо з одної сторони був високий мур, а з другої — стіна стодоли. Він вхопив з землі якийсь дручок, плечами оперся о мур і дручком з цілої сили ударив бугая по голові. Але удар був за слабий і лише роздрочив ще більше бугая, котрий рогами прибив Романа до стіни. Він окрівавлений повалився на землю, а бугай зовсім стратував його і поорав рогами. Сусіди з трудом зловили розюшеного бика, а Роман пішов землю гризти.

ЗБУЇ ГУЛЯЮТЬ. Настали часи, в яких ніде не можна бути безпечний перед збуями. Здавалось, що бодай на залізницях є сяка-така безпека, але це показується неправдою, як свідчать низше описані події: Оноді в ночи два збуї напали на Олексу Романюка з Рунґур на залізничім двірци в Печеніжині. Засвітили Олексі електричну лямпу в очи і тим способом осліпили його. Опісля закинули на него сердак, вдарили його кілька разів в голову а коли цей був майже непритомний, зрабували йому 29 зл., які він мав з розпродажі картофель, і повтікали. — В залізничім поїзді, який ішов зі Станиславова до Микуличина, їхали гуцули: Іван Онищак з жінкою і Микола Гондяк з жінкою — оба з Микуличина. Коли поїзд був в руху, чотири збуї кинулись на спокійних гуцулів і побили та поранили їх тяжко ножами. Коли збуї не переставали бити гуцулів, а до того стали товчи шиби в ваґоні, машиніст завернув поїзд до Станиславова і що-йно тут арештовано збуїв і відставлено до арешту. — В селі Ґадомець, в повіті праснискім, около 8 год. вечером впало до хати господаря Томка Борового 5 узброєних збуїв. Коли господар не хотів видати грошей, збуї зачали стріляти до всіх, що були в хаті. Три особи убили, а пять осіб тяжко поранили. Доконавши цего страшного злочину, зрабували 3000 зл. та 5 долярів і повтікали.

НЕЩАСНІ ВИПАДКИ. В Медиці на гостинці автомобіль переїхав на смерть сільську дівчину-пастушку, яка гнала корови на пасовиско. Несовісний шофер втік автомобілем до Львова, але удалось відчитати число автомобіля. — В Оброшині пов. Городок автомобіль переїхав 14-літного хлопця. Цим разом шофер станув і тяжко раненого хлопця завіз до шпиталю у Львові, але він вкоротці помер. — ТІ два випадки свідчать, що автомобілі вже і нашим селам не дають спокою. Тому ті ради громадські, через яких села переїжджають автомобілі, повинні за скору їзду визначити високу кару і відповідне оголошеннє прибити на стовпі, при вїзді в село. Автомобілі, які не придержуються приписів і їздять за скоро, треба арештувати і стягнути кару.

Нові книжки.

DIE GRÜNE POST новий німецький тижневик, який являється накладом фірми Ullstein, Berlin S. W. 68. Поодинокі числа можна одержати у всіх книгарнях по 50 сот. Чвертьрічний абонамену, який також треба замовляти у всіх книгарнях, коштує 6 зол.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає

СПРОСТОВАННЯ.

В другій частині статі під заголовком „Відкритий лист до Вп. Дра Андрія Чайковського адвоката в Коломиї“ поміщений в 43. ч. часопису „Український Голос“ закинув мені п. директор Гамчикевич, що старшина кружка Р. Ш. в Коломиї під моїм голуванням скасувала з власного почину урядовання українське і завела в тій школі урядовання польське і то не лише в супереч зарядження Гол. Управи, але і всупереч загальних зборів Кружка, які три дні передше рішучо заявилася за українським урядованням. Далі закидає, що старшина під моїм проводом в спосіб чисто анархістичний, гідний польської назви „вархольство“.. здоптала народню честь плюнула народній карности в лице... санкціюновала і поширила деморалізацію в рядах шкільної молоді своїх шкіл, вказуючи їм своїм негідним поступком дорогу до тандитного опортунізму, виломлюванняся з під народної карности, та до національної безхарактерности. — Тому прошу помістити в часописі „Український Голос“ слідуюче спростовання:

Правда, що п. дир. Гамчикевич вислав до Кураторії дня 30|X. 26. виказ функціонарів за жовтень, дня 30|X. 26. повідомлення про заведення урядовання українського діловодства в ґімназії У. П. Т. дня 7 XI. 26. розклад предметів між членів учительського збору, і дня 1|XI. 26. виказ статистичний; але правдою є теж, що п. дир. Гамчикевич ще перед 30|X. 26. написав листа приватного до П. візитатора школи Вонсовича, що від 30|X. 26. він не є управителем ґімназії, неповідомивши про те старшини Кружка, і правдою є, що кураторія письмом з дн. 5|XI. 26. Nr. II. Ч. 15070. відповіла, що письма не приймається до відома, і на будуче ті письма теперішної управи не будуть полагоджені аж буде заіменований новий управитель. Із того видно, що кураторія не вважала вже п. директора Гамчикевича управителем ґімназії, длятого його урядовання не було правно важне. Неприводою є, що загальні збори вирішили завести урядовання українське, бо правдою є, що загальні збори передали вирішення того питання Старшині, а старшина заявила зараз, що нічого такого не зробить, щоби принесло школі шкоду. Неправдою є, що старшина кружка самочинно завела польське урядовання, бо є правдою, що старшина задержала попередний стан урядовання на підставі письменного плебісциту переведено з батьками і членами кружка, коли заявилася подавляюча більшість за тим, щоби школи не впрягати в боротьбу язикових спорів з польською владою. Неправда, що старшина кружка під моїм головуванням допустилася вархольства і т. д., натомісць правдою є, що п. дир. Гамчикевич, ще далеко перед моїм вибором вніс до старшини кружка слідуючий лист: До Світлої Старшини Кружка УПТ. в Коломиї. Світла Старшина зволить приняти до відома, що я з днем 30 вересня с. р. уступаю з становиска директора приватної ґімназії У.П.Т. Причиною того є письмо Гол. Управи У.П.Т. з дня II|9 с. р. ч. 129, якого мені моє сумління не позволяє виконати, бо виконаннє єго булоби після мене неминучою руїною ґімназії. Арґументи мої є отсі: Наколиби я повищий розпорядок Головної Управи виконав, то: I) Кураторія зборонилаби негайно учителям шкіл державних вчити в тутешній прив. ґімназії У.П.Т., а тим самим дальше ведення школи сталоби не можливим. 2) Кураторія відобралаби негайно ґімназії право прилюдности. Наслідки того булиби ось які: а) Учениці жидівки в числі 45 (не 160) перейшлиби зараз до жидівської ґімназії, бо не малиби у тім ніякого інтересу учащати на укр. курси. б) Службовики державні стратилиби право до звороту оплат і позабиралиби свої доньки з школи. в) Учениці осьмої кляси навіть наколиби остали до кінця р. шк. то мусілиби здавати матуру як екстерністки у Львові і Станиславові, причім припускати належить, що учениці українки у значній части поперепадалиби, бо в науці є значно слабші від учениць жидівок. г) Родичі прочих дівчат, дізнавшися про цілу справу, відкажуться від дальшого плачення за науку доньок, бо знаю це дуже добре, як родичам на свідоцтвах з правом прилюдности залежить. Одним словом ґімназія до весни автоматично розлізесь, а учителі, що є на етаті У.П.Т., остануть без заняття. Не маю сумління при таких виглядах на будуче вести дів. ґімназію аж до хвилі, коли буду мати сю сумнівну честь бути єї грабарем. Зарядженнє Головної Управи вважаю під сю пору не лише не доцільним але просто шкідним, бо зиск з того зарядження цілком не рівноважить неминучої шкоди. Я не розумію, як можна для яких двайцять актів шкільних, зреферованих для кураторії в українській мові, наражати на так грізну небезпеку істнування ґімназії, яку в друге в Коломиї вже не так скоро буде можна пустити в рух, а це тим більше, що у тій безвиглядній боротьбі з польськими властями, яку Головна Управа так легкодушно велить розпочинати, своїм школам на якесь попертя з боку української суспільнрсти ніяк не можна числити. Тому прошу зарядити так, щоби я до 30 с. м. міг комусь віддати школу. Зазначую, що я до обовязку безумовного виконання згаданого поручення не почуваюсь, бо мене у тому ділі ніхто о мою гадку не питав, ані устно ані письменно, і я до нічого не зобовязувався, бо до того не мав навіть нагоди, — а з другого боку стою на становищі, що директор ґімназії у відношенні до Головної Управи не є служачим, якому без застереження можна приказувати, бо він, мовляв, бере за це гроші, щоби слухав. Так зле ще не є. — Роман Гамчикевич.

Хтож тут перший підносив бунт проти рішення Гол. Управи — я, зі старшиною чи п. дир. Гамчикевич? „Чи-ж не крище було-б сталось, наколи-б Ви, Пане директоре, Вашого відкритого листа в „Укр. Голосі“ були не оголошували“?

Др. Андрій Чайковський.

Драм. Тво. ім. „Лесі Українки“ в Перемишлі відіграє комедію „Світ без мужчин“ в понеділок дня 14-го падолиста в салі Народн. Дому. **Дохід на „Рідну Школу“.**

Установчі Збори Товариства ОХОРОНИ ВОЄННИХ МОГИЛ в Перемишлі відбудуться в четвер 10. листопада ц. р. о год. 6. вечером в домівці Української Бесіди. Проситься громадянство о численну участь. Вписи в члени: в Народнім Базарі або в канцелярії адв. Дра В. Загайкевича.

Щоби дати спромогу вступити новим силам на українську сцену, принимає обїздовий „Просвітянський Театр“ у Львові зголошення співпраці рутинованих театральних аматорів, співаків і музикантів. Зголошення неузгляднені останутъ без відповіди.

Уневажнюється згублену військову книжку видану через П.К.О. в 1923 р. Йосифови Щурови, уродженому 1895 р. в Воді кривецькій.

Подається до відома інтересованих, що посередник купна і продажи реальностей Семен Дмитраш мешкає в Перемишлі, Сінна 8.

Хто знає що про смерть Онуфрія Хімейчука, зелізничника в Станиславові, котрий в р. 1919 пішов з українським військом, нехай зволить донести під адресою: Палагна Хімейчук, Stanisławów, ul. Sobieskiego l. 53.

Украдено дві кобили, середного росту в літах від 4—6. Хтоби пізнав такі коні, як низше описані, — нагорода за се 150 зл. Одна кобила чорна, задна нога троха шпакувата на висоті около одного метра, (можна пізнати її тільки по тій нозі) — друга червона, гніда, досить кощака, має на храпі під оком з боку перець величини 10 ґрошів якби струп (по тім легко її пізнати). Може де в дворі, або хтось купив, чи перетримує, може будуть розлучені і спаровані з кіньми іншими або по мальовані, то по дощи можна пізнати по тій нозі і потім знаку коло ока. Якби хто пізнав такі коні, прошу сейчас повідомити поліцію і через поліцію мене. Виплачу нагороду сейчас. Глядати можна цілий рік і більше. Адрес: Стефан Мелишко — Держів почта Пісочна повіт Жидачів.

Др. Прийма Остап
орд. в Перемишлі, Ринок 12.
у внутрішних і жіночих недугах, просвітлює **Рентґеном,** насвітлює кварцевою лямпою і Солюксом.

Др. Михайло Ков
лікар очей (окуліст) ординує в Перемишлі, вул. Міцкевича 11. (в почтовім будинку).

ДРОҐЕРІЯ і ПЕРФУМЕРІЯ
МАҐІСТРА
М. ЛЯВФЕРА
ПЕРЕМИШЛЬ, Міцкевича 2
(побіч двірця колієвого).

Домагайтесь найдобірнійших паперців до курення
„Калина“
з фабрики кооперативи „Будучність“ в Тернополі.

Рік залож. 1842. - 85 рік істнування.
ОКРУЖНА АПТИКА
І. ШАНЦЕРА давніш ШВАРЦА
Маґістер М. ЛЯВФЕР
ПЕРЕМИШЛЬ,
ул. Францішканська 5.
напроти костела ОО. Францішканів.

Перше українське електрично-техніч. інсталяційне заведення
Дмитра і Івана Дучинських
в Перемишлі Ринок 23 напроти Маґістрату.

ЖАДАЙТЕ І УЖИВАЙТЕ
одиноку найліпшу і своєрідну
ПАСТУ ДО ОБУВИ
ЕЛЄҐАНТ
О. Левицької і Ски.
Львів, Кордецького 51.

Др. Іванна Вітошинська
ординує в діточих і внутрішних недугах в Перемишлі, вул. Миколая 6 (бічна Чарнецького).

ЖАДАЙТЕ
у всіх кооперативах і крамницях
„МУТА“
МИЛО ОДИНОКОЇ УКР. КООПЕРАТИВНОЇ ФАБРИКИ ЦЕНТРОСОЮЗ

410 вартісних предметів за 15 зл. 85 с.

на листовне замовлення висилаємо слідуючий комплет: 1) годинник мужес. ніклевий швайцарський з добрим ходом, 2) 1 золочений ланцушок до годинника, 3) загранична бритва в добрім ґатунку, 4) 1 пендзель до голення з добрим волосом, 5) 1 алюміньова мисочка до голення, 6) 3 мужеські великі хусточки, 7) 1 пара мужеських ґумових підвязок з добрим замком, 8) шовкова краватка у всіх кольорах, 9) 1 кишенковий гребінь з футераликом, 10) 1 сталевий ножик, 11) 1 пара шпінок з америк. золота і ще 399 предметів необхідних дома для кождого чоловіка. Цілий той комплет висилаємо тілько за 15 зол. 85 сот., за такий самий в ліпшим ґатунку В за 18 зл. 85 с. ґатунок С за 21 зол. 85 сот., ґатунок N за 24 зол. 85 сот. Коплети висилаємо почтою в добрім опакованню **без жадного задатку.** Платиться при відобранню. За пересилку і опукованнє платить купуючий. БЕЗ РИЗИКА! Як не сподобається звертаємо гроші. БЕЗ РИЗИКА!
„Polskie Źródło“ Warszawa, Nalewki 23/25.

Вже вийшов і продається по всіх книгарнях
ЮВИЛЕЙНИЙ КАЛЄНДАР-АЛЬМАНАХ
„ДНІПРО“ на 1928 р.
присвячений десятиліттю української революції. — Окладинка проф. П. Холодного. — Ціна 3 зол., з пересилкою 3·30 зол. Замовляти у накладні „Українського Т-ва Допомоги Еміґрантам з Великої України“, Львів, вул. Руська ч. 3. III. пов.

ЛІКЕРИ **зробити дома може кождий** ЛІКЕРИ
в 70 ріжних смаках **„STELLA“** в 70 ріжних смаках
До набуття в аптечних складах.
Головний склад: **В. І. Мушинський в Перемишлі, Галичина.**
Для П. Т. кооператив і торговель відповідний опуст.

Позір! Громадяне! Позір!

Кожне село, чи то Парохія, прагнуть аби мати добрі, гармонійні і витривалі дзвони. Цеж краса і гордість для церкви-парохії мельодійні дзвони. За браком досвіду і належних інформацій в цій справі, часто буває, що дзвони замовляються або купуються у невідповідних джерел і не забаром повстають прикрі наслідки — такі що дзвони тріскають! Отже, кождий з Вас мусить знати, що є одинока українська лярня дзвонів
Михайла БРИЛИНСЬКОГО
У ЛЬВОВІ, Замарстинів, ул. СВ. МИХАЙЛА 14
де можете завжди дістати дзвони першої якости, довільної величини. За витрівалість дається ґваранція. — Умови приступні.
Свій до свого! Сплата ратами. Свій до свого

Аптика і Дроґерія під „Звіздою“
істнуюча від 50 літ
в Перемишлі, ул. Францішканська ч. 24 (біля вежі)
поручає всякі аптичні ліки і всі артикули входячі в круг дроґерії.

Лен — Коноплі — Клочча і Вовну
купує за готівку або вимінює найкориснійше на готову мануфактуру як полотна, цайґи, сукна, бархани і пр. лише
ОДИНОКА УКРАЇНСЬКА АКЦІЙНА СПІЛКА
„ПОЛОТНО“
у Львові, вул. Городецька 95.
Залізничі посилки оплачуємо самі. Заміну полагоджуємо в дні приходу сирівців до нас.
УВАГА! Нема инших того рода українських спілок, лише Акційна Спілка „ПОЛОТНО“ у Львові. — — —

Видавець і відвічальний редактор: Степан Навроцький

З друкарні Кнолера і Сина в Перемишлі.